

Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης

Παιδικά και νεανικά χρόνια του Αγίου Γερασίμου

Στα πολύ παλιά χρόνια, πριν περάσουν τετρακόσια χρόνια από την γέννηση του Ιησού Χριστού μας, γεννήθηκε στα Μύρα της Λυκίας ένας από τους μεγαλύτερους αγίους της Ορθοδοξίας, ο Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης.

Τα Μύρα ήταν αρχαία πόλη της Μικράς Ασίας, που ήταν Ελληνική από τα πανάρχαια χρόνια. Την εποχή του Βυζαντίου τα Μύρα έγιναν πρωτεύουσα της επαρχίας της Λυκίας και μέχρι τον 17ο αιώνα ήταν έδρα επισκόπου. Ένας από τους επισκόπους των Μύρων, ήταν και ο Άγιος Νικόλαος ο προστάτης των θαλασσών. Ο Άγιος Νικόλαος λάμπρυνε με την παρουσία του τον επισκοπικό θρόνο των Μύρων κατά τον 4ο αιώνα και πέθανε λίγα χρόνια πριν γεννηθεί ο Άγιος Γεράσιμος. Τα ερείπια που σώζονται δείχνουν ότι τα Μύρα βρίσκονται τέσσερα χιλιόμετρα μακριά από την θάλασσα.

Ο ευλογημένος Γεράσιμος γεννήθηκε όταν αυτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Ζήνωνας, μεταξύ 376 και 391 μ.Χ. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι, ευσεβείς και ευλαβείς χριστιανοί. Τα άφθονα υλικά αγαθά δεν τους εμπόδισαν να έχουν αυστηρές ηθικές αρχές. Τον πολυαγαπημένο τους γιο τον ανάθρεψαν σύμφωνα με τα αθάνατα διδάγματα της Αγίας μας Ορθόδοξης Εκκλησίας. Του έδωσαν μια τέλεια χριστιανική ανατροφή.

Όσο μεγάλωνε ο χαριτωμένος Γεράσιμος, τόσο πιο πολύ πλουτιζόταν με άφθονες αρετές, που του χάριζε ο φωτοδότης Χριστός. Δεν ήθελε να ζει όπως οι πιο πολλοί νέοι της εποχής του και να φροντίζει μόνο το σώμα του, παραμελώντας την αθάνατη ψυχή του. Ήταν φρόνιμος και προσεκτικός. Καταλάβαινε πως η ζωή του ανθρώπου πάνω στην γη είναι προσωρινή, ενώ ο Παράδεισος είναι παντοτινός και αιώνιος. Ο μεγάλος σεβασμός στο Θεό ριζώθηκε για καλά στα τρίςβαθα της ψυχής του από τα παιδικά του χρόνια. Οι γονείς του τον αφιέρωσαν από βρέφος στον Θεό και από παιδί ζούσε την μοναχική ζωή σε κοινόβιο μοναστήρι.

Σε κοινόβιο Μοναστήρι – Στην έρημο της Λυκίας

Η ακλόνητη πίστη του γνωστικού Γεράσιμου και ο διακαής του πόθος να γίνει μοναχός τον οδήγησαν στην απόφαση να εγκαταλείψει οριστικά την κοσμική ζωή. Αφού μοίρασε τα πλούσια υπάρχοντά του στους φτωχούς, αφιερώθηκε στην ήρεμη και απλή ζωή των καλόγερων. Έγινε επίσημα μοναχός, έδωξε κάθε κοσμική φροντίδα και αφοσιώθηκε με όλη την δύναμη της ψυχής του, στην απόκτηση των γνήσιων αρετών. Στην αρχή έγινε μοναχός σε κοινόβιο μοναστήρι.

Κοινόβιο λέγεται το μοναστήρι στο οποίο ζουν μαζί πολλοί μοναχοί, εκκλησιάζονται όλοι μαζί, υπακούουν και εξομολογούνται στον ίδιο ηγούμενο, το γέροντά τους, τρώνε σε κοινό τραπέζι, καθένας τους κάνει κάποια δουλειά, το διακόνημα και δεν έχουν δικά τους χρήματα ή οποιαδήποτε περιουσία.

Αφού πέρασε αρκετό καιρό στο κοινόβιο, ο ενάρετος Γεράσιμος απόκτησε πείρα της μοναχικής ζωής και προόδευσε περισσότερο στις ασκητικές αρετές. Τότε, με την ευλογία του γέροντά του, έφυγε από το κοινόβιο και ζούσε μόνος του, σαν ασκητής, στους πιο απρόσιτους και έρημους τόπους της Λυκίας.

Ο καλοκάγαθος Γεράσιμος δεν αγαπούσε να ζει όπως οι περισσότεροι νέοι της εποχής του, που φρόντιζαν μόνο το σώμα τους και αδιαφορούσαν για την σωτηρία της αθάνατης ψυχής τους. Ήξερε ότι η νηστεία, η αγρυπνία και η προσευχή, μαζί με τις άλλες αρετές που καλλιεργούσε συστηματικά, ήταν τα σκαλοπάτια που θα τον οδηγούσαν στην Αιώνιο Βασιλεία.

Αγωνιζόταν συνέχεια για να καθαρίσει την ψυχή του από κάθε πάθος και ακαθαρσία κι έτσι να φωτισθεί ο νους του από τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Με ευχαρίστηση απέφευγε τα πολλά και νόστιμα φαγητά και καθετί που βάραινε την κοιλιά το

θεωρούσε βάρος και ενόχληση για τη φύση. Έτσι ο νους του διατηρούταν καθαρός και ήσυχος. Κοιμόταν πολύ λίγο, όσο χρειαζόταν για να διατηρείται στη ζωή και δεν απέφευγε τους κόπους και τους μόχθους. Αγαπούσε ν' ασχολείται με τις αγρυπνίες, τις προσευχές και τη μελέτη των αγίων πατέρων. Για το θέμα του ύπνου έλεγε: "Όποιος θέλει να ζήσει περισσότερο, πρέπει να κοιμάται λιγότερο. Ο πολύς ύπνος κάνει το σώμα αδύναμο και ασθενικό. Ζωή είναι κυρίως το μέρος του χρόνου κατά το οποίο είμαστε ξύπνιοι. Γι αυτό οι παλιοί σοφοί έλεγαν τον ύπνο αδελφό του θανάτου. Το κρεβάτι είναι ένα είδος φέρετρου, γιατί μας εμποδίζει από την ενέργεια, που είναι η βάση της ζωής".

Ο γενναίος στρατιώτης του Χριστού, εφαρμόζοντας όσα πίστευε, κοιμόταν μόνο όσο του ήταν αναγκαίο, όσο του χρειαζόταν για να ζει. Τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του τον ξόδευε σε προσευχή, σε μελέτη, σε αυτοεξέταση, σε αγαθοεργίες και σε άλλο Θεάρεστο έργο. Με τους πολύμοχθους αγώνες του στην έρημο της πατρίδας του, της Λυκίας, ο μακάριος Γεράσιμος έδειξε στους μοναχούς τον ορθόδοξο δρόμο της μοναχικής ζωής. Πάλεψε σκληρά εναντίον των δαιμόνων, ασκήτευε για αρκετό χρόνο με ιδρώτες, πόνους και μόχθους και στο τέλος αναδείχθηκε νικητής.

Στους Αγίους Τόπους - Κοντά στον Άγιο Ευθύμιο - Στην έρημο του Ιορδάνη

Από μικρός ο Άγιος Γεράσιμος είχε μεγάλο πόθο να επισκεφθεί τους Αγίους Τόπους. Ο σκοπός της σφοδρής αυτής επιθυμίας του ήταν διπλός. Ήθελε να προσκυνήσει τα μέρη που αγίασε με τον παρουσία Του ο Πανάγιος Θεάνθρωπος Χριστός και να ασκητεύσει στα θεοβάδιστα μέρη της ερήμου του Ιορδάνη. Θεωρούσε την έρημο καταλληλότερη για τους μεγαλύτερους ασκητικούς αγώνες, τους οποίους πάντοτε αγαπούσε.

Αυτή την εποχή πολλοί διαλεχτοί άνδρες και γυναίκες, από την Ανατολή και τη Δύση, έπαιρναν το δρόμο που οδηγούσε στην Αγία Πόλη, την Ιερουσαλήμ. Αρκετοί απ' αυτούς, αφού προσκυνούσαν τους Πανάγιους τόπους, γύριζαν χαρούμενοι στις πατρίδες τους. Άλλοι πάλι αφιέρωναν τον εαυτό τους στο θεό και έμεναν μόνιμα στα αγιασμένα αυτά μέρη και γίνονταν μοναχοί. Μερικοί εγκαταστάθηκαν στις έρημους και ίδρυσαν μοναστήρια. Τέτοιοι ήταν ο Μέγας Ευθύμιος, ο Θεόκτιστος, ο Κυριάκος ο Αναχωρητής και άλλοι.

Επιτέλους ο ευσεβής πόθος του Οσίου Γερασίμου να προσκυνήσει τους τόπους που αγίασε με την παρουσία Του ο Κύριος μας πραγματοποιείται. Το 451 μ.Χ. φτάνει στα Ιεροσόλυμα και προσκυνεί τον Πανάγιο Τάφο και τα άλλα ιερά προσκυνήματα. Το ίδιος έτος είχε φτάσει εκεί και ο Άγιος Θεοδόσιος ο Κοινοβιάρχης.

Αλλά και η άλλη, μεγάλη του επιθυμία πραγματοποιείται. Ο Πανάγαθος Θεός στέλνει πλούσια την ευλογία Του στους γνήσιους στρατιώτες Του. Μετά την προσκύνηση στα Ιεροσόλυμα, ο Άγιός μας καταφεύγει στην έρημο της Νεκράς Θάλασσας για να ασκητεύσει. Αφού άκουσε για τη φήμη του Αγίου Ευθυμίου, που ασκήτευε τότε στη γειτονική έρημο του Ρουβά, πήγε κοντά του για λίγο καιρό και τον συμβουλευτήκε. Πολύ ωφελημένος από την πείρα και τις συμβουλές του γίγαντα αυτού της Ορθοδοξίας, φτάνει στη γειτονική έρημο του Ιορδάνη, όπου αποφασίζει να εγκατασταθεί μόνιμα και να περάσει με αυστηρή άσκηση τον υπόλοιπο χρόνο του επίγειου βίου του.

Μετά την εγκατάσταση του στην περιοχή του Ιορδάνη ο Όσιος συνέχισε τους σκληρούς ασκητικούς αγώνες του. Ο αγώνας του ήταν πολύ δύσκολος και κουραστικός, γιατί γινόταν εναντίον του σατανά, που μισεί πολύ τους ανθρώπους και θέλει την καταστροφή τους, οδηγώντας τους μακριά από το Θεό, στην αιώνια κόλαση. Εκτός των άλλων δυσκολιών εδώ είχε να αντιμετωπίσει και τον αφόρητο καύσωνα, γιατί η περιοχή είναι έρημος και βρίσκεται σχεδόν τετρακόσια μέτρα κάτω από την επιφάνεια της Μεσογείου Θάλασσας.

Τέτοιους σκληρούς αγώνες έκανε ο Άγιος σ' αυτή την έρημη περιοχή. Η Θεία Χάρη όμως τον δυνάμωνε και με ακαταμάχητα όπλα τη βαθιά πίστη, την επιμονή και υπομονή έφτασε στην τελική

νίκη. Έτσι μετά το θάνατο του η Εκκλησία μας τον ανακήρυξε άγιο. Είναι γνωστός σαν ο Όσιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης και τον γιορτάζουμε στις τέσσερις Μαρτίου.

Όσοι λέγονται οι άγιοι που πεθαίνουν ειρηνικά, είτε στα γεράματα τους, είτε από κάποια αρρώστια. Οι άγιοι που θανατώνονται βίαια και υποφέρουν πολλά βάσανα, γιατί δεν αρνούνται το Χριστό, λέγονται μάρτυρες.

Τώρα ο Άγιος ζει μέσα στην αγαπημένη του έρημο. Αγωνίζεται αδιάκοπα για ν' αποκτήσει μεγαλύτερες αρετές. Δεν ήθελε να μένει στάσιμος, αλλά ήθελε κάθε μέρα να ξεπερνά τον εαυτό του στους κόπους και τους μόχθους της ασκητικής ζωής. Ποτέ του δεν κοίταζε πίσω αλλά μπροστά. Οπλισμένος με τα ανίκητα όπλα της αρετής και δυναμωμένος με τη Θεία Χάρη, νικά τους δαίμονες και τους αναγκάζει να τραπούν σε άτακτη φυγή. Γίνεται ένας καθηγητής της ερήμου. Η φωνή του τραβάει σαν μαγνήτης κοντά του πολλούς μοναχούς και ασκητές, από διάφορα μέρη, που ήθελαν να τον έχουν οδηγό για τη σωτηρία της ψυχής τους. Ανάμεσα σ' αυτούς που ήθελαν να γίνουν μαθητές του ήταν και ορισμένοι ξακουστοί μοναχοί και μεγάλοι ασκητές της ερήμου.

Βλέποντας ο Όσιος τόσους ασκητές να τον περιτριγυρίζουν, όπως οι μέλισσες κυκλώνουν την κηρήθρα, αποφασίζει να ιδρύσει κοινόβιο μοναστήρι και λαύρα ένα περίπου μίλι μακριά από τον Ιορδάνη ποταμό.

Η λαύρα αποτελείται από σπηλιές, σε καθεμιά από τις οποίες μένει μόνος του ένας μοναχός. Στη λαύρα έμεναν οι μεγαλύτεροι μοναχοί κι αυτοί που είχαν πείρα στη μοναχική ζωή. Στο κοινόβιο ζούσαν οι νεότεροι και οι αρχάριοι.

Επειδή ο θεοφόρος Γεράσιμος είχε φήμη σπουδαίου ασκητή, η λαύρα του γέμισε γρήγορα με μοναχούς, που ζούσαν σκορπισμένοι στην περιοχή της Ιεριχώς και στις όχθες του ποταμού Ιορδάνη. Έτσι δίκαια ο Άγιος ονομάστηκε Ιορδανίτης, γιατί ήταν ο πρώτος που κατοίκησε συστηματικά σ' αυτήν την έρημο και συγκέντρωσε εδώ μοναχούς.

Το κοινόβιο μοναστήρι βρισκόταν στη μέση της λαύρας. Όσοι από τους μοναχούς του κοινοβίου τηρούσαν τους κανόνες που έβαζε ο Άγιος και έκαναν ασκητική ζωή, μετά από μακροχρόνιους αγώνες, μπορούσαν να εγκατασταθούν σε ξεχωριστά κελιά, στη λαύρα.

Ο Άγιος Γεράσιμος είναι ο πρώτος ιδρυτής του κοινοβιακού και του αναχωρητικού βίου. Αναχωρητές λέγονταν οι μοναχοί που ζούσαν στη λαύρα.

Οι κανόνες που έβαλε ο Άγιος στους Αναχωρητές

Ο Όσιος μας αγαπούσε πολύ τη ζωή των αναχωρητών. Γι' αυτό περνούσε μέρος της μοναχικής του ζωής στην έρημο. Κατοικούσε κοντά στους μαθητές του ή μαζί με άλλους μεγάλους και ξακουστούς δασκάλους της ερήμου, όπως τον Άγιο Ευθύμιο, το Θεόκτιστο, τον Άγιο Κυριάκο τον Αναχωρητή και άλλους.

Οι μοναχοί που ζούσαν στη λαύρα λέγονταν αναχωρητές γιατί έφευγαν (αναχωρούσαν) από το κοινόβιο και ζούσαν μόνοι στις σπηλιές της ερήμου. Αργότερα πολλοί μοναχοί από όλα σχεδόν τα μοναστήρια έφευγαν στην έρημο, στην αρχή της μεγάλης Σαρακοστής και γύριζαν το Σάββατο του Λαζάρου.

Ένας απ' αυτούς ήταν και ο Άγιος Ζωσιμάς που εξομολόγησε, κοινώνησε και έθαψε, με τη βοήθεια ενός λιονταριού, την Οσία Μαρία την Αιγύπτια. Αυτή έζησε 47 χρόνια στην έρημο του Ιορδάνη, κοντά στο μοναστήρι του Άγιου Γερασίμου. Μάλιστα κοντά στο μοναστήρι σώζεται μια σπηλιά απόκρημνη, όπου η παράδοση λέει ότι κατοικούσε η Αγία για αρκετό καιρό.

Στους μοναχούς που ζούσαν στη λαύρα ο Άγιος έδωσε εντολή να ζουν σύμφωνα με τους πιο κάτω αυστηρούς κανόνες:

Τις πέντε μέρες της βδομάδας ο καθένας να ησυχάζει στο κελί του. Να τρώει μόνο ψωμί και φοινίκια και να πίνει νερό. Το Σάββατο και την Κυριακή να πηγαίνουν στο ναό του μοναστηριού,

να ψάλλουν, να εξομολογούνται, να συμμετέχουν στη Θεία Λειτουργία και Θεία Κοινωνία και μετά να τρώνε στο Κοινόβιο μαγειρεμένο φαγητό και να πίνουν και λίγο κρασί.

Πρόσταξε στα κελιά τους να μην έχουν τίποτε άλλο, εκτός από τα αναγκαία, να μην ανάβουν λυχνάρι ή φωτιά και να μην τρώνε μαγειρεμένο φαγητό. Απέφευγαν επίσης τη γαστριμαργία και τα πάθη της ψυχής, όπως τη λύπη, την οργή, τη δειλία και τη λήθη.

Καθένας ήταν υπόχρεος να συνεισφέρει στο Κοινόβιο από το εργόχειρο του, κάθε Σάββατο, που θα ερχόταν σ' αυτό. Το δειλινό της Κυριακής, αφού θα έπαιρνε το εφόδιό του για όλη την εβδομάδα, δηλαδή ψωμί, καρπούς φοινικιάς, νερό και κλαδιά, αναχωρούσε για το κελί του.

Δεν είχαν άλλη ενδυμασία, εκτός από εκείνη που φορούσαν. Ως στρώμα είχαν ψαθί ή κάποιο ελαφρό σκέπασμα. Είχαν ένα πήλινο αγγείο για νερό, για να πίνουν και για να διατηρούν φρέσκα τα κλαδιά που θα έπλεκαν. Όταν έβγαιναν από τα κελιά τους έπρεπε να τα αφήνουν ανοικτά, ώστε όποιος ήθελε να μπορεί να μπαίνει σ' αυτά και να παίρνει ό,τι χρειάζεται. Όλα τα πράγματα ήταν κοινά.

Ορισμένοι κάτοικοι της Ιεριχώς, που βρίσκεται κοντά στο μοναστήρι του Αγίου Γερασίμου, λυπούνταν τους ασκητές και τους πήγαιναν κάθε Σάββατο και Κυριακή λιτά φαγητά και τρόφιμα. Αυτοί όμως δεν τα δέχονταν και για να τους αποφύγουν έφευγαν μακριά.

Ο ίδιος ο Άγιος τηρούσε όλους αυτούς τους κανόνες και όλες τις μέρες της Αγίας Σαρακοστής δεν έτρωγε τίποτε, εκτός από τη Θεία Κοινωνία, που έπαιρνε την Κυριακή.

Αφού έζησε μ' αυτό τον τρόπο ο Άγιος Γεράσιμος ο Αναχωρητής, δίκαια έγινε πρότυπο αρετής και σωτηρίας. Ήταν ένας μεγάλος καθηγητής της ερήμου, όπως τον Άγιο Αντώνιο, τον Άγιο Σάββα τον Αγιασμένο, το Μεγάλο Ευθύμιο, τον Άγιο Θεοδόσιο τον Κοινοβιάρχη και άλλους.

Φρόντιζε περισσότερο για την πνευματική εργασία, αλλά δεν παραμελούσε τελείως και την πρακτική. Ο Θεός του έδωσε μεγάλη χάρη. Τέτοια χάρη είχε όπως ο Αδάμ, πριν από την παρακοή.

Ο Άγιος Γεράσιμος και το Λιοντάρι

Σε τέτοια πνευματικά ύψη είχε φτάσει ο Άγιος Γεράσιμος, ώστε και αυτά τα άγρια θηρία ακόμη τον σέβονταν, του υπάκουαν και τον υπηρετούσαν. Η μεγάλη χάρη που του είχε δώσει ο Θεός φαίνεται και από την ιστορία του Αγίου με το λιοντάρι.

Ο Άγιος εικονίζεται πάντοτε με ένα λιοντάρι. Γιατί άραγε; Αυτό το άγριο λιοντάρι έζησε κοντά στον Όσιο Γεράσιμο και τον υπηρετούσε με θαυμαστό τρόπο, όσο καιρό ζούσε. Αλλά και όταν κοιμήθηκε ο Άγιος τον ακολούθησε με παράδοξο τρόπο, αφού πέθανε πάνω στον τάφο του από υπερβολική λύπη.

Κάποια μέρα, ενώ ο Άγιος περπατούσε στην όχθη του ποταμού Ιορδάνη, συναντήθηκε με ένα λιοντάρι. Μόλις το θηρίο τον αντίκρισε, άρχισε να βρυχάται με παρακλητικό τρόπο και να ανασηκώνει με δυσκολία το ένα του πόδι.

Τι είχε συμβεί;

Ένα μυτερό κομμάτι καλαμιού του είχε μπηχθεί στο πόδι με αποτέλεσμα αυτό να πρησθεί, να γεμίσει πύο και να μην μπορεί να περπατήσει από τους πόνους.

Όταν ο γέροντας είδε τη δύσκολη θέση στην οποία βρισκόταν το λιοντάρι, το λυπήθηκε. Αφού το πλησίασε, κάθισε σε μια πέτρα, πήρε το πόδι του λιονταριού και το εξέτασε προσεκτικά. Το έσχισε με ένα σουγιά, έβγαλε το καλάμι με πολλά υγρά και πύο και καθάρισε καλά την πληγή. Μετά την έδεσε καλά με ένα πανί και έδιωξε το λιοντάρι. Αυτό όμως δεν έφευγε. Αφού θεραπεύτηκε, έμεινε κοντά στον Άγιο, δεν τον άφησε ποτέ πια, ημέρευε σαν πρόβατο και τον ακολουθούσε σαν γνήσιος μαθητής του. Ο γέροντας θαύμαζε τη μεγάλη ευγνωμοσύνη του θηρίου, που πολύ σπάνια τη συναντάς στους ανθρώπους.

Από τότε ο γέροντας έτρεφε το λιοντάρι, δίνοντας του ψωμί και βρεγμένα όσπρια. Στη Λαύρα, δηλαδή στις σπηλιές, υπήρχε ένα γαϊδούρι που έφερνε νερό από τον ποταμό Ιορδάνη για τις ανάγκες των ασκητών. Ο Άγιος ανέθεσε τη φύλαξη αυτού του ζώου στο λιοντάρι. Ήταν υπεύθυνο να το βόσκει κοντά στον ποταμό και να το προσέχει κατά τη διαδρομή του. Ο γέροντας εμπιστεύθηκε στο θηρίο το γαϊδούρι, όπως σε μικρό βοσκό ένα πρόβατο. Το λιοντάρι έκανε αυτή την υπηρεσία για αρκετό χρονικό διάστημα. Άλλοτε ακολουθούσε το γαϊδούρι, περιτριγυρίζοντας το προστατευτικά σαν σκύλος, άλλοτε καθόταν κοντά του ή πρόσεχε τους γύρω δρόμους, όταν εκείνο έβασκε. Όσοι το έβλεπαν απορούσαν, σταυροκοπιόνταν και θαύμαζαν για το παράξενο αυτό θέαμα.

Κάποτε το λιοντάρι και το γαϊδούρι χώρισαν για λίγη ώρα. Αυτό έγινε είτε γιατί το λιοντάρι αποκοιμήθηκε είτε διότι απομακρύνθηκε για λίγο, για να βρει τροφή. Κάποιοι Άραβες έμποροι καμηλιέρηδες που περνούσαν από εκεί βρήκαν το γαϊδούρι μονάχο του και το έκλεψαν. Όταν το λιοντάρι αναζήτησε παντού το "φίλο του" και δεν τον βρήκε, γύρισε στη Λαύρα σκυθρωπό και λυπημένο.

Ο Όσιος, μόλις είδε το λιοντάρι μόνο του και σ' αυτή την κατάσταση, υποψιάστηκε ότι θα έφαγε το γαϊδούρι και με ύφος γεμάτο σοβαρότητα του είπε:

Τι συμβαίνει λιοντάρι; Έφαγες το γαϊδούρι; Φαίνεται λοιπόν ότι ξαναγύρισες στην προηγούμενη σου φύση, αν και δοκίμασες να μεταμορφωθείς σε πρόβατο και ν' αποκτήσεις την ιδιότητα τον σκύλου. Αλλά η φύση νίκησε. Θυμήθηκες την προηγούμενη υπερηφάνεια και τη βασιλική σου κυριαρχία πάνω στα άλλα ζώα, εσύ ο φονιάς και πεθύμησες πάλι να είσαι αρχηγός. Αλλά εγώ θα σε ταπεινώσω και θα γκρεμίσω τον εγωισμό σου. Να είσαι λοιπόν, όχι λιοντάρι, όπως πεθύμησες, αλλά γάιδαρος κουβαλητής".

Πραγματικά το λιοντάρι γίνεται τώρα γαϊδούρι. Ο Όσιος το διατάζει με απλότητα να αναλάβει την υπηρεσία του γαϊδάρου. Φορτωμένο τις στάμνες να μεταφέρει το νερό στους μοναχούς από τον ποταμό. Υποτάσσεται στον Άγιο και εκτελεί την εργασία του γαϊδάρου, όπως ακριβώς και προηγουμένως συμπεριφερόταν πρώτα σαν αρνί και μετά σαν έμπιστος σκύλος.

Από τότε που κλέψανε το γαϊδουράκι πέρασε αρκετός καιρός. Το λιοντάρι εκτελούσε τη νέα του υπηρεσία ευχάριστα, ακούραστα και πρόθυμα.

Μερικοί αναφέρουν και το παρακάτω περιστατικό: Κάποτε ένας στρατιωτικός πήγε να δει το γέροντα. Είδε το λιοντάρι να μεταφέρει νερό και έμεινε έκπληκτος από το παράξενο αυτό θαύμα. Τότε έδωσε στον Άγιο τρία χρυσά νομίσματα - τόση ήταν τότε η τιμή ενός γαϊδάρου - και απάλλαξε το λιοντάρι από τη δύσκολη δουλειά.

Μια μέρα οι Άραβες έμποροι, που είχαν κλέψει το γαϊδούρι, περνούσαν και πάλι από τον ίδιο δρόμο, κοντά στην όχθη του Ιορδάνη, έχοντας μαζί τους και το κλεμμένο ζώο. Το λιοντάρι βρισκόταν την ώρα εκείνη σ' αυτό το ίδιο μέρος, για να μεταφέρει νερό. Είδε το γαϊδουράκι, το αναγνώρισε και αφήνοντας την ιδιότητα του γαϊδάρου, παρουσιάζεται σαν λιοντάρι και αρχίζει να βρυχάται και να στρέφεται εναντίον των εμπόρων. Αυτοί φοβήθηκαν και το έβαλαν στα πόδια, αφήνοντας μόνα τους τα ζώα.

Το λιοντάρι έπιασε με τα δόντια του το σχοινί και τράβηξε μαζί με το γαϊδουράκι και όλες τις καμήλες κατά το μοναστήρι. Όταν έφτασαν στο μοναστήρι το λιοντάρι οδήγησε όλα τα ζώα έξω από το κελί του Οσίου, γεμάτο χαρά. Ήταν πολύ χαρούμενο, έκανε διάφορα πηδήματα και κινήσεις και φαινόταν σαν ένας γενναίος στρατιώτης που έρχεται από τον πόλεμο φορτωμένος με λάφυρα.

Όταν ο γέροντας είδε το πρωτοφανές αυτό θέαμα, χαμογέλασε, κατάλαβε ότι άδικα κατηγορήσε το λιοντάρι, το απάλλαξε από τη δύσκολη δουλειά του και του έδωσε και όνομα. Το ονόμασε λοιπόν Ιορδάνη. Αυτό είναι ένα άλλο σημάδι της μεγάλης χάρης που πήρε από το Θεό ο Άγιός μας. Έδινε ονόματα στα άγρια θηρία και στα άλλα ζώα, συνομιλούσε μαζί τους, ήταν ήμερα μαζί του και του υπάκουαν, όπως στον Αδάμ, πριν από το προπατορικό αμάρτημα.

Μερικοί αναφέρουν ότι ο Άγιος ελευθέρωσε τελείως το λιοντάρι και αυτό έκλινε το κεφάλι,

αποχαιρέτισε τον Άγιο και χάθηκε στην απέραντη έρημο. Όμως μια φορά τη βδομάδα ερχόταν στη Λαύρα και τον προσκυνούσε. Άλλοι λένε ότι ο Ιορδάνης έμεινε με το Γέροντα πέντε χρόνια και άλλοι ότι δεν τον αποχωρίστηκε ποτέ. Άλλοι πάλι αναφέρουν ότι γύριζε μέσα και έξω από τη Λαύρα για άλλα τρία χρόνια, μέχρι που κοιμήθηκε ο Άγιος.

Στο μεταξύ, οι έμποροι, αφού ξεφοβήθηκαν και θαύμασαν, βλέποντας το λιοντάρι να τραβάει το γαϊδούρι από το σχοινί, ακολούθησαν από μακριά το θηρίο με τη συνοδεία του. Έφτασαν και αυτοί στη Λαύρα και παρακολούθησαν όσα έγιναν. Ένιωσαν μεγάλη ντροπή για την κακή τους πράξη, γονάτισαν και έπεσαν μπρούμυτα στα πόδια του Αγίου και τον παρακάλεσαν να τους συγχωρέσει. Ζήτησαν την ευχή και την ευλογία του και του πρόσφεραν πολλά δώρα, μερικά από τα οποία είχαν μεγάλη αξία.

Ο Άγιος δέχτηκε μερικά από τα δώρα των εμπόρων, τους έδωσε χρήσιμες συμβουλές και ορισμένα δώρα από το μοναστήρι. Τους ευχήθηκε και τους έστειλε στα σπίτια τους, μαζί με τις καμήλες και τα εμπορεύματα τους. Εκείνοι έφυγαν, ευχαριστώντας τον Άγιο. Από τότε έρχονταν συχνά στο μοναστήρι και έφερναν μαζί τους πολλά δώρα.

Όταν ο Άγιος κοιμήθηκε ο Ιορδάνης έτυχε να μην είναι στη Λαύρα. Μετά από λίγες μέρες ήρθε και ζητούσε να βρει το γέροντα και να τον προσκυνήσει. Μάταια όμως. Ο μεγάλος ευεργέτης του δε φαινόταν πουθενά.

Μόλις ο Άγιος Σαββάτιος, ο μαθητής του Αγίου Γερασίμου, είδε το λιοντάρι να ψάχνει του είπε:
- Ιορδάνη, ο γέροντας μας, μας άφησε ορφανούς και έφυγε και πήγε στους ουρανούς, κοντά στον Κύριο. Αλλά πάρε τροφή και φάγε.

Το λιοντάρι όμως δεν ήθελε να φάει. Εξακολουθούσε να κοιτάζει ανήσυχα εδώ κι εκεί. Ήθελε να δει τον Άγιο και βρυχόταν δυνατά, χωρίς να σιωπά ούτε για μια στιγμή. Μάταια ο Άγιος Σαββάτιος και οι άλλοι μοναχοί το χάιδευαν στη ράχη και του έλεγαν να φάει και να ησυχάσει. Όσο προσπαθούσαν να τον παρηγορήσουν με λόγια, τόσο δυνατότερα φώναζε. Οι μοναχοί συγκινήθηκαν και δάκρυσαν, βλέποντας τη μεγάλη λύπη που ένιωθε το λιοντάρι, επειδή δεν έβλεπε τον Άγιο Γέροντα.

Ο Άγιος Σαββάτιος με νοήματα προσπαθούσε να του δώσει να καταλάβει ότι ο Άγιος πέθανε. Αυτό όμως συνέχιζε να βρυχάται λυπημένο και αγανακτισμένο.

Στο τέλος ο γέροντας του είπε:

- Έλα μαζί μου και Θα δεις τον τάφο του.

Αφού τα είπε αυτά άρχισε να προχωρεί και ο Ιορδάνης τον ακολουθούσε. Όταν έφτασαν και οι δυο στον τάφο του Αγίου σταμάτησαν.

Ο Άγιος Σαββάτιος τότε είπε:

- Εδώ είναι θαμμένος, Ιορδάνη, ο γέροντας Γεράσιμος.

Στάθηκε ο Άγιος Σαββάτιος κοντά στον τάφο του Αγίου Γερασίμου, δάκρυσε και έβαλε μετάνοια.

Όταν τον είδε το λιοντάρι, έκαμε και αυτό μετάνοια. Μετά έπεσε πάνω στον τάφο του Αγίου, κτυπούσε το κεφάλι του και βρυχήθηκε δυνατά.

Από τον πολύ πόνο που ένιωθε, επειδή έχασε τον Άγιο, ψόφησε αμέσως. Τόσο πολύ αγαπούσε τον Άγιο Γεράσιμο.

Αυτό το θαυμαστό γεγονός έγινε όχι γιατί το λιοντάρι είχε λογική ψυχή. Έγινε γιατί ο Θεός ήθελε να δοξάσει το μεγάλο αυτόν Άγιο και μετά το θάνατο του.

Το τέλος του Οσίου Γερασίμου

Αφού έζησε ζωή αγγελική, ο Άγιος Γεράσιμος κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα, το 475 μ.Χ. Μετά τους σκληρούς αγώνες του και τη μεγάλη προσφορά του στο μοναχισμό είχε ένα ήσυχο, οσιακό τέλος, σε ηλικία περίπου εκατό χρονών. Ο Άγιος πέθανε στις τέσσερις Μαρτίου. Από τότε που

ανακηρύχθηκε άγιος γιορτάζουμε τη μνήμη του αυτή τη μέρα και πανηγυρίζει το μοναστήρι του, που βρίσκεται στους Αγίους Τόπους, στην έρημο του ποταμού Ιορδάνη, κοντά στην Ιεριχώ.

Η γιορτή του έρχεται, σχεδόν πάντοτε, μέσα στη Μεγάλη Σαρακοστή. Είναι η περίοδος του πένθους και της προσευχής, που τόσο αγαπούσε ο Άγιος όσο καιρό ζούσε.

Πολλοί δέχονται ότι ο Άγιος θάφτηκε μισό μίλι μακριά από το μοναστήρι του.

Μετά την καταστροφή του μοναστηριού από τους Άραβες, το λείψανο του μεταφέρθηκε στη Μονή Καλαμώνος, στο μέρος που είναι σήμερα το μοναστήρι του Αγίου.

Μέχρι σήμερα κανένας δεν ξέρει το ακριβές μέρος, όπου βρίσκεται το άγιο λείψανο του.

Ίσως μ' αυτό τον τρόπο ο Άγιος να αποφεύγει τις πολλές τιμές.

Αυτό έκανε και όταν ήταν στη ζωή.

Γύρω στα τέλη Ιουνίου του 2002, ο ηγούμενος του Αγίου Γερασίμου, αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, μετά από ανασκαφές, βρήκε έξω από το μοναστήρι τάφους με λείψανα. Εδώ υπολογίζεται να ήταν το κοιμητήριο του μοναστηριού. Ίσως κάπου κοντά να βρίσκεται και το πολύτιμο λείψανο του μεγάλου αυτού Αγίου.